

sionæren at give Kommittenten Underretning om Forhold, som ere af Betydning for Hvervet, er herved foruden de særligt fremhævede afsluttede Aftaler tænkt paa saadanne Forhold, som f. Eks. Prissvingninger paa Markedet, nye Muligheder for Afsætning af Kommittentens Varer o. s. v. Uagtet man særligt har fremhævet, at Kommissionæren skal give Underretning om afsluttede Aftaler, er det dog ikke dermed Meningen, at Kommissionæren ubetinget skal give Underretning om hvert enkelt Salg. Man har ved Affattelsen af Bestemmelsen nærmest haft det Tilfælde for Øje, at Kommissionærens Hverv angik Køb eller Salg af en enkelt Ting eller et enkelt Vareparti. Saafremt Hvervet maatte angaa en Række Køb eller Salg eller har en mere vedvarende Karakter, maa det bero paa Omstændighederne (Aftale, Sædvane) i hvert enkelt Tilfælde, om Kommissionæren skal være pligtig at underrette Kommittenten om hver enkelt afsluttet Aftale, eller om det er tilstrækkeligt, at Underretning gives for flere Aftaler paa én Gang. Smørhandleren, der sælger hele et Mejeris Produktion i Kommission, kan saaledes naturligtvis ikke være pligtig at give Underretning hver Gang, han sælger en Drittel Smør. Som allerede ved Bemærkningerne til § 3 anført, er det tilstrækkeligt til at fri Kommissionæren for Ansvar, at Underretning er behørigt afsendt, medens det ikke er nødvendigt, at den er naaet Kommittenten. Lignende Betragtninger som de, der gøre sig gældende med Hensyn til Underretningspligten, kunne anføres med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvornaar Kommissionæren skal aflægge Regnskab. Det maa bero paa Omstændighederne, om dette skal ske for hver enkelt Aftale, periodevis, eller først naar Mellemværendet ophører.

Ifølge Bestemmelsen i Paragrafens sidste Punktum er Handelskommissionæren normalt ikke pligtig at meddele Kommittenten Navnet paa den, med hvem han har sluttet Aftale. Det er i hvert Fald i vidt Omfang Koutume i Handelsforhold, at Meddelelsen om Afslutning af Aftale blot lyder paa, at

Ordren er udført eller lignende, uden at det angives, med hvem Aftalen er sluttet, og uden at Kommittenten mener sig berettiget til at forlange Oplysning herom. Grunden til denne Koutume er bl. a. Kommissionærens Interesse i at holde sin Kundekreds skjult. Man har ment, at denne Interesse er saa stærk og berettiget, at der skal meget vægtige Grunde til at tilside sætte den, og at der derfor er god Føje til at lovfæste denne Koutume. Saafremt Kommittenten i Almindelighed kunde forlange Navnet paa vedkommende Kunde opgivet, vilde det derigennem være ham muligt at faa nøjagtig Indsigt i, hvor Varerne bedst kunde sælges eller købes, og han kunde snart gaa helt uden om Kommissionæren og gaa direkte til Tredjemand og derved berøve Kommissionæren et værdifuldt Aktiv, som denne maaske har maattet anvende aarelange Anstrengelser paa at erhverve. Man er vel ikke blind for, at Bestemmelsen i ikke ringe Grad svækker Kontrollen med, at Kommissionæren ikke foretager ulovligt Selvindtræde, jfr. Udkastets § 40, men Kommissionæren kan dog, hvis han indlader sig paa sligt, ikke vide sig helt sikker, idet han jo kan komme i den i § 57, 2det Stykke beskrevne Situation, hvor han da er pligtig at opgive Navnet paa Tredjemand. Og det er, vel at mærke, kun den formueretlige Forpligtelse til at opgive Kommittenten Navnet, man har fritaget Kommissionæren for. Om Kommissionærens eventuelle Procespligt i saa Henseende taler Udkastet ikke. Bestemmelsen i § 7 udelukker saaledes paa ingen Maade, at det under en Retssag om, hvorvidt Kommissionærens Afregning stemmer med den Pris, han har opnaaet for en Vare, eller under en Sag, i hvilken Kommittenten gør gældende, at den ommeldte Aftale med Tredjemand ikke virkelig er indgaaet, efter Omstændighederne kan komme Kommissionæren til Skade, at han ikke vil opgive Navnet. At Spørgsmaalet om processuel Pligt ikke afgøres ved § 7, er tilkendegivet ved Udtrykkene „meddele Kommittenten Navnet“. Iøvrigt tror man ikke, at der bør